

madu en dos o tres d'anys. Però deixem-ho clar: immersiò vol dir que el nen no té escapatoria, que només es pot comunicar si fa servir aquella llengua. I això només és viable per a molt pocs –si un dels pares és natu, si va a una escola anglesa, si viu un temps a l'estranger–. Per contra, en aquest mateix tram d'edat, els nens tenen grams dificultats per aprendre una segona llengua estudiant-la formalment. Mentre que la immersió activa les capacitats innates, l'estudi formal exigeix una maduresa cognitiva que en aquestes edats no es té. Això queda molt ben reflectit en un estudi de la UB segons el qual els nens que comencen a fer anglès als 4, 8 o 10 anys arriben als 14 amb un nivell molt similar. En efecte, és a partir dels 10 que l'aprenentatge s'accelera i compensa en molt poc temps la diferència d'hores acumulades.

ALGUN PARES SOBRESSONEN i es culpabilitzen pensant que desaprofitar el tram 3-9 anys és fer al nen un mal irreversible. Se'ls hauria d'explicar que, si bé és cert que una exposició tardana a la llengua pot deixar la seqüela d'un lleuger accent, no comprometen gens l'objectiu essencial: una comunicació fluida i

16 o 17 anys vivint un mes amb una família anglesa que estudiant l'idioma un munt d'anys a l'escola i en tota mena d'acadèmies”

L'ANGLÈS COM A LLENGUA VEHICULAR a primària no pot consistir a ensenyar els colors i quatre cançons. Perquè tingúes sentit en aquesta etapa hauria de ser llengua de comunicació bàsica a l'aula i això exigeix un domini oral que poquíssims mestres tenen. Perquè algun dia tinguen aquestes mestres abans hem de tenir prous especialistes en anglès que els pugim formar. En l'actual situació, resulta més realista destinar els recursos als professors d'institut i EOLs, i sobretot als futurs docents, a qui cal ajudar ara, quan encara no treballen, amb estadades a l'estranger.

AMB AQUESTA BASE PODREM FER DE L'ANGLÈS de secundària la rampa de llançament perquè els adolescents surtin a Europa sense l'angoixa de no ser capaços de fer-se entendre. Perquè el que de debò portarà un canvi cultural i de mentalitat és que molts més joves facin estadades de mesos en països europeus i amplin els horitzons culturals. Aprenere anglès és pràctic i necessari però és també fonamental per obrir-se mentalment, respectar la diferència i integrar-se de ple en la cultura democràtica europea.

PALAU SANT JORDI, 21 D'OCTUBRE

Teresa Pàmies

Esriptora

Espriu també hi era

Gràcies a Rainon, el diumenge 21 d'octubre Salvador Espriu fou present a l'acte convocat per la Comissió de la Dignitat, que aplegà 12.000 persones al Palau Sant Jordi per reclamar la immediata devolució de “tots els papers” restinguts encara a Salamanea malgrat la llei que obliga a restituir-los als seus propietaris i hereus. Fa quatre anys

milers de barcelonins van sortir al carrer i, reunits a la plaça del Rei, demanàrem el mateix, amb Rainon i el seu *Diguem no*, cançó que no ha perdut vigència. Però enguany ha ategit al repertori el poema d'Espriu *Indesinert*, que el xiquet de Xàtiva musica quan tenia vint anys. Quatre dècades d'ofici han potenciat el seu art, amb els

públics de diverses generacions, totes representades a l'acte del 21 d'octubre, cantant plegats les paraules d'Espriu, que no hi podien faltar: l'homenatge a Jordi Rubió i als que, com ell, afrontaren la ferotge repressió dels vencedors d'aquella guerra, ens salvaren “els mots de cada cosa” i la dignitat d'un poble humiliat i sa-

quejat. “Mai no hem pogut, però, desesparar del vell vent” i “Mai no havia escritxit tant com la interpretació que en feu el conjunt espontani i conceutat a l'entorn de Rainon: “I eleven en la nit / un cant a criss / car les paraules vessen / de sentit. / L'aigua, la terra, l'aire i el foc son seus / si s'arrisca d'un cop / a ser qui és”. I s'arriscaren: “Cal-

drà que diguin, de seguida: prou!”. “Prou”, cridaren tres cops les 12.000 veus noves i velles d'un país “que ja anem fent”, malgrat els intents d'impeidi-ho, amb injustícies com l'espoli del patrimoni documental de Catalunya, que cal recuperar en interès de la pacífica i fecunda convivència dels pobles de Sepharad, com augurà Salvador Espriu. només quatre mesos i escaig. Els optimistes, per la seva banda, creuen que quan arribi la cita amb les urnes tots els problemes s'hauran esvatit i ens trobarem de nou en plena normalitat i amb el TGV arribant cada dia puntualment a la capital catalana. Sigui com sigui, la sensació de crisi creixent no es limita a uns quants esvorancs i retards ferroviaris. A nivell de l'Estat, hi ha una batalla no gaire neta en curs pel control del poder judicial. La memòria històrica s'ha demostrat més com un objecte de divisió que no pas de concòrdia, i els desfilaments sobranistes a l'Estat es multipliquen al País Basc i a Catalunya. Fins i tot, el sector moderat del nacionalisme català es declara ara partidari de la independència, malgrat que de moment ningú ha estat capaç de posar-li una data determinada, més enllà del ja conegut horitzó del 2014, que a hores d'ara sembla possible, però força inversemblant. Mentrestant, tot indica que en aquest ambient polític entrari no deixen de créixer la independència i el desinterès dels ciutadans i futurs electors. Una mala perspectiva si penssem que la participació electoral serà determinant per al resultat dels comicis de març del 2008 que ja configuren l'únic horitzó viable. Faltarà veure si hi arribem, o si l'acumulació de signes de crisi desterrna algun esclat que converteixi en trivials les perspectives de futur.